

جنگل های درازنو، پیشنبور، کارمزد، الیت و دیزمار درگیر حریق اند

آتش به جان جنگل های ایران

تا اواخر شب گذشته، غیر از جنگل های الیت شهرستان چالوس، چهار منطقه جنگلی دیگر نیز به‌صورت هم‌زمان در گلستان، سوادکوه، کلاردشت و شهرستان جلفا دچار حریق شده بودند. در روز بیست‌و‌چهارم از‌شروع آتش‌سوزی جنگل‌های الیت در شهرستان چالوس، چهار حریق دیگر نیز بخشی از جنگل های نوار شمالی و شمال شرق کشور را درگیر کرد؛ جنگل‌های درازنو در استان گلستان، پیشنبور در کلاردشت، دیزمار در شهرستان جلفا و کارمزد در سوادکوه، حداقل تا اواخر شب گذشته، درگیر حریق بودند.

خلاف ادعای رئیس سازمان منابع طبیعی در روز دوم آذرماه که گفته بود، آتش‌سوزی جنگل‌های الیت پس از یک‌هفته مهار شد، روز گذشته دو فروند هواپیمای ترکیه عملیات امدادی خود را برای مهار این آتش‌ها در ایران آغاز کردند. این هواپیماها روز یکشنبه و ۱۰ روز پس از شروع عملیات اطفای حریق گسترده در جنگل‌های الیت، وارد مازندران و فرودگاه نوشهر شدند و روز گذشته با آگیری از دریای کاسپین و آب‌پاشی از ارتفاعات به روی آتش جنگل‌های الیت، عملیات اطفای حریق را آغاز کردند. تیم هوایی ترکیه شامل دو فروند هواپیمای آب‌پاش AT-AT و یک فروند بالگرد ترسو ملخی H۶۰ با ظرفیت آگیری بیش از سه‌هزار لیتر هستند. این هواپیماها توانایی قابل توجهی در فرود و برخاستن در باندهای کوتاه، همچنین برداشت آب از سطح دریا و دریاچه دارند و یکی از آنها، مناسب برای حریق‌های جنگل، مرتع و مناطق صعب‌العبور است. هم‌زمان، هواپیمای ایلوشین ایران با ظرفیت ۴۰ تن آب و ۸ بالگرد امداد و نجات کشور نیز در این منطقه فعال هستند تا از احتمال بازگشت آتش جلوگیری کنند. آتش در جنگل‌های الیت از روز نهم آبان‌ماه امسال آغاز شد و دو هفته بعد از آن، اولین بالگردها به منطقه اعزام شدند و هنوز به‌صورت کامل اطفاننده است.

در کنار جنگل‌های الیت، دوم آذرماه سه‌هکتار از جنگل‌های «کارمزد» سوادکوه نیز دچار حریق شد. مقامات محلی اعلام کردند که ساعت هشت شب روز دوم آذرماه، وقوع حریق اعلام شد. به گفته فریاد‌پایدار، رئیس منابع طبیعی شهرستان سوادکوه «تا پیش از طلوع آفتاب، بیش از ۹۰ درصد کار انجام شد و اکنون با وجود مهار آتش در محل مستقر هستیم تا اگر در جایی زغالی باقی مانده باشد، از شعله‌ور شدن مجدد آن جلوگیری کرده تا با خیال آسوده منطقه را ترک کنیم.» ازسوی دیگر، غروب روز دوم آذرماه نیز خبر آتش‌سوزی در جنگل‌های دیزمار آذربایجان شرقی منتشر شد. این آتش‌سوزی شدید در منطقه حفاظت‌شده دیزمار شهرستان جلفا در مجاورت علی آبادلاغی و روستای نمق در استان آذربایجان شرقی رخ داد و وزش باد شدید، آتش را گسترده کرد و به دره‌های هم‌جوار سرایت داد. محمدحسین حسن‌زاده همان‌روز اعلام کرد: «در سه‌دره موازی، در حال سوختن هستند. متأسفانه باد امروز شدید است و همین موضوع اطفای را سخت‌تر می‌کند اما آمیدواریم که امروز بتوانیم بخش عمده آتش را کنترل کنیم.» بررسی‌ها نشان می‌دهد که حداقل تا غروب روز گذشته، بالگردهای هلال‌احمر آذربایجان شرقی در حال تلاش برای مهار آتش در این جنگل‌ها بودند و هنوز حریق به‌صورت کامل اطفان نشده بود.
بااین حال مرتضی نعمت‌پور، فرمانده یگان حفاظت محیط‌زیست آذربایجان شرقی، در همان ساعت‌ها مدعی شد که آتش‌سوزی گسترده جنگل‌های نمق شهرستان جلفا (دیزمار غربی)، مهار شده و نیروها اکنون در مرحله لکه‌گیری و خاموش‌سازی کامل کانون‌های پنهان هستند. هم‌زمان با تلاش برای مهار آتش در جنگل‌های الیت چالوس، بخشی از جنگل‌های روستای پیشنبور کلاردشت هم دچار حریق شد. حسینعلی محمدی، مدیرکل مدیریت بحران استانداری مازندران، سوم آذرماه خبر داد که روز یکشنبه آتش‌سوزی جنگل‌های پیشنبور پس از چهار ساعت تلاش نیروهای عملیاتی و مردمی مهار شده بود، اما صبح امروز به‌دلیل وزش باد و وجود برگ‌های خشک، دوباره شعله‌ور شد. حوالی عصر روز دوم آذرماه نیز خبر آتش‌سوزی در جنگل‌های درازنو در استان گلستان اعلام شد؛ به گفته فرماندار کردکوی، سه‌هزار متر از جنگل‌های درازنو درگیر آتش شده و ۶۰ تا ۷۰ نفر در قالب گروه‌های مختلف شامل نیروهای منابع طبیعی، محیط‌زیست، بسیج، کوهنوردان و نیروهای مردمی به منطقه اعزام شده‌اند. شهربانو برهانی همان‌روز اعلام کرده بود که باتوجه به نبود باد و ساکن بودن هوا پیش‌بینی می‌شود که امشب (دوم آذرماه)، آتش مهار و اطفای شود. هماهنگی‌های لازم با مدیریت بحران استان انجام شده و درخواست بالگرد هم داده شده است، بااین حال هنوز خبری از اطفای کامل آتش در این جنگل‌ها منتشر نشده است.

جامعه

COMMUNITY

عکس: Gettyimages

گفت‌وگو با فعالان زن در ایران، اوکراین، فلسطین، ترکیه، شیلی و آرژانتین به‌مناسبت ۲۵ نوامبر، روز جهانی مبارزه با خشونت علیه زنان

عقب‌نشینی نمی‌کنیم

سازمان ملل: کاهش کمک‌های مالی دولت‌ها موجب شده که بسیاری از برنامه‌های مقابله با خشونت علیه زنان در جهان تعطیل شوند

الهه محمدی

خبرنگار گروه جامعه

هفته گذشته سازمان بهداشت جهانی گزارشی منتشر کرد در آن تخمین زد که ۸۴۰ میلیون زن در سراسر جهان، یعنی تقریباً یک‌سوم جمعیت زنان، در طول زندگی خود خشونت جنسی را تجربه کرده‌اند که این شامل کسانی که این زنان با آنها در رابطه عاطفی بوده‌اند هم می‌شود. در ایران هم داده‌های موجود تصویر نگران‌کننده‌ای ارائه می‌دهند و اخبار مربوط به زن‌کشی روزانه تکرار می‌شوند. آمار گردآوری‌شده از منابع عمومی نشان می‌دهد، تعداد قتل‌های موسوم به ناموسی از حدود ۱۰۵ زن در سال ۲۰۲۳ به حدود ۱۶۵ زن در ۲۰۲۴ در ایران رسیده است؛ رقمی که بخش قابل توجهی از آن در تهران رخ داده است. گزارش‌های منتشرشده از سال‌های ۲۰۲۱ تا ۲۰۲۴ نشان می‌دهند که همچنان بخش بزرگی از قتل‌ها و تهدیدها زیر عنوان جعلی «حفظ شرف خانواده» توجیه می‌شوند؛ سازوکاری که خشونت‌آمشرعیت می‌بخشد و امکان تکرار آن را فراهم می‌کند.

«هم‌میهن» در این گزارش با فعالان و پژوهشگران زن از آرژانتین، شیلی، فلسطین، اوکراین، ایران و سه فعال زن از ترکیه گفت‌وگو کرده؛ زنانی که بیشترشان از سازمان‌دهندگان اعتراضات و راهپیمایی‌ها علیه خشونت در کشورشان هستند و از وضعیت زنانی می‌گویند که انواع خشونت را روزانه زندگی می‌کنند؛ از زنان فلسطینی که هم‌زمان بازماندگان اشغال و تبعیض داخلی‌اند، تا فعالان ترکیه که سال‌هاست خیابان‌های این کشور را به عرصه کنشگری دربرابر خشونت علیه زنان تبدیل کرده‌اند. از فمینیست‌های لاتین که با فریاد «Ni Una Menos» (نه یک زن کمتر) علیه قتل زن‌ها می‌ایستند، تا زنان اوکراینی که بیش از سه‌سال است بدن‌شان ایزاری برای نظامی‌گری‌هاست.

در حالی که همین چندروزپیش سازمان جهانی بهداشت در گزارشی اعلام کرد، یک‌نفر از هر سه زن در جهان، مورد خشونت جنسی قرار می‌گیرند و بخش زنان سازمان ملل هشدار داده که کاهش کمک‌های مالی دولت‌ها موجب‌شده که بسیاری از برنامه‌های مقابله با خشونت علیه زنان در جهان تعطیل شوند، ۲۵ نوامبر و ۱۶ روز نارنجی، موعدی برای این فعالان زن است تا یادآوری کنند که واقعیت مشترک زنان، ترکیبی از خشونت‌ساختاری، سیاسی و جنسیتی است؛ خشونت‌ی که در جوامع مختلف ریشه در پدرسالاری، تبعیض قانونی و در بسیاری مناطق، باسرکوب دولتی و نظامی‌گری درهم‌تنیدگی دارد و مبارزه علیه آن ضروری است.

بخش زنان سازمان ملل دیروز با شعار «**هیچ پهنانه‌ای برای سوءاستفاده آنلاین**» اعلام کرده است: «در ۱۶ روز فعالیت علیه خشونت (۲۵ نوامبر تا ۱۰ دسامبر)، به ما پیوندید تا برای جهانی تلاش کنیم که در آن فناوری نیرویی برای برابری باشد، نه آسیب.» به گزارش این بخش، ۱۶ تا ۵۸ درصد زنان و دختران با خشونت دیجیتال مواجه‌اند و ۹۰ تا ۹۵ درصد ویدئوهای دیپ‌فیک تصاویر جنسی از زنان هستند.

ایران: بدن زنان، از ابژه تا مطالبه‌گری

در ایران سال‌هاست که پژوهشگران و فعالان حوزه زنان دربراه روند روزافزون انواع خشونت علیه زنان هشدار می‌دهند؛ از سال ۱۳۸۳ که پژوهشی ملی در مراکز ۲۸ استان نشان داد از هر سه زن، یک‌نفر در مقطعی از زندگی تحت خشونت فیزیکی، جسمی، روانی یا جنسی قرار می‌گیرد که به‌شکل مواردی مانند خشونت خانگی، آزار در محل کار، تهدید در فضای مجازی، تجاوز و... خود را نشان می‌دهد تا سال‌ها بعد که لایحه‌ای برای حمایت از زنان در برابر خشونت به مجلس ارسال شد و هیچ‌گاه به نتیجه نرسید؛ در همه این سال‌ها اخبار انواع خشونت علیه زنان، گاه رسانه‌ای شده و گاه نه؛ نمونه‌اش زن‌کشی‌هایی که در شهرهای مختلف ایران اتفاق می‌افتد و پژوهشگران اجتماعی می‌گویند تا اول آبان‌ماه امسال، ۶۳ مورد زن‌کشی اتفاق افتاده است.

شیوا علینقیان، انسان‌شناس و پژوهشگر حوزه جنسیت در گفت‌وگو با «هم‌میهن» درباره روز جهانی مبارزه با خشونت علیه زنان می‌گوید که اهمیت این روز فقط در «مناسبتی» بودن آن نیست؛ این روز در سطح جهانی به یک آیین سیاسی و نمادین تبدیل شده که خشونت علیه زنان را از «مسئله خصوصی» به «مسئله عمومی و ساختاری» ترجمه می‌کند. اومی‌گوید از منظر انسان‌شناسی فمینیستی، چنین‌روزی لحظه‌ای است برای دیدن بدن‌های زنان به‌مثابه میدان تقاطع قدرت دولت، خانواده، مذهب و بازار و در ایران بعد از «زن، زندگی، آزادی» این معنا پررنگ‌تر شده است: «در شرایطی که فرانحلیل‌ها نشان می‌دهند چیزی بیش از ۶۰ درصد زنان ایرانی در طول زندگی مشترک، دست‌کم یک‌بار خشونت خانگی را تجربه کرده‌اند، سکوت‌نکردن و نام‌گذاری خشونت، خودیک عمل سیاسی است. در ایران، ۲۵ نوامبر همچنین فرصت اتصال تجربه زنان «عادی» باچهره‌های نمادین خشونت دولتی است.» این انسان‌شناس می‌گوید در گفتار رسمی، خشونت معمولاً به «کت‌زدن» یا «قتل‌های

ناموسی» فروکاسته می‌شود اما از منظر انسان‌شناسی، طیف‌وسیع‌ی از خشونت‌های روزمره و «طبیعی‌شده» کمتر دیده می‌شوند؛ «خشونت اقتصادی (کنترل درآمد، محروم کردن از اشتغال، بدعکار کردن زن، ثبت‌نکردن کار خانگی)، خشونت حقوقی (فقدان دسترسی برابر به طلاق، حضانت، ارث، دیه) و خشونت مراقبتی (تحمل مراقبت از کودک، سالمند، بیمار بدون تقسیم عادلانه کار) در روایت‌های زنان ایرانی بارها تکرار شده اما کمتر به‌عنوان «خشونت» نام‌گذاری می‌شود.»

علینقیان می‌گوید، در سطح حقوقی و اقتصادی هم نابرابری ساختاری قانون (در دیه، طلاق، حضانت، سن ازدواج، اجازه خروج از کشور و...) همراه با وابستگی مالی گسترده زنان، خشونت را پایدار می‌کند: «رسانه‌ها از یک‌سومی توانند خشونت را «عادی» کنند؛ سریال‌ها و برنامه‌هایی که مرد کنترلگر را به‌عنوان «غیرتی» رشک‌برانگیز و دوست‌داشتنی نشان می‌دهند، زن مطیع را الگوی زن خوب یا شوخی‌های جنسیتی که تحقیر زنان را به سرگرمی تبدیل می‌کنند، همگی خشونت نمادین را بازتولید می‌کنند. این الگوها نوعی نظم معنایی می‌سازند که در آن کنترل، مالکیت و تحقیر زن نه تنها غیرعادی نیست، بلکه به‌عنوان « رفتار طبیعی مردان ایرانی» نمایش داده می‌شود. رسانه در این شکل، نه‌فقط روایتگر خشونت، بلکه شریک فعال آن است؛ با حذف امکان مقاومت زن، با پاداش دادن به مرد غیرتی و با بازنمایی جهان زنانه در قالب نقش‌های خانگی، فرودست یا خاموش.» او می‌گوید مطالعات کیفی در ایران نشان می‌دهد زنان بازمانده از خشونت، علاوه بر امنیت فیزیکی، سه موضوع را مدام تکرار می‌کنند: «باور شدن»، «بی‌قضاوت شنیده‌شدن» و «استقلال اقتصادی حداقلی.» به اعتقاد علینقیان، امید اصلی در خود سوزه‌شدن زنان و همبستگی میان آنان است.

اعتراضات ۱۴۰۱ بیش از هر زمان دیگری نشان داد که بدن زنان، از ابژه کنترل، به میدان سیاست و مطالبه‌گری تبدیل شده است. توجه به وضعیت جهانی زنان در ۲۵ نوامبرهای سال‌های اخیر، بیانگر آن است که خشونت علیه زنان دیگر نمی‌تواند در هیچ‌کدام از مرزهای ملی حبس شود؛ قتل، آزار و شکنجه زنان در شبکه‌های جهانی از روایت‌ها بیاب و محکوم می‌شود. این یعنی رژیم معنایی پدرسالار در حال ترک برداشتن است.

اوکراین: تجاوز سلاح جنگی است

بیش از سه‌سال‌ونیم از شروع جنگ روسیه و اوکراین می‌گذرد و ۱۱ سال از آغاز درگیری‌ها؛ جنگ همچنان تشدید و جان افراد بیشتری گرفته می‌شود، ویرانی‌های عظیم ایجاد و میلیون‌ها نفر آواره شده‌اند. از آغاز جنگ در ۲۴ فوریه ۲۰۲۲، بسیاری از زنان اوکراینی مورد آزار و تجاوز جنسی توسط سربازان روس قرار گرفته‌اند. فعالان اوکراینی می‌گویند زنان به‌دلیل ترس از برچسب‌زنی و انگ اجتماعی، سکوت کرده‌اند. طبق گزارش دفتر حقوق بشر سازمان ملل (OHCHR) از آغاز درگیری‌ها، بیش از ۳۴۲ مورد خشونت جنسی ثبت شده‌اند که مظنونان آن نیروهای روسی، نیروهای زنان بان یا نهادهای امنیتی روس بوده‌اند. این موارد شامل تجاوز، آزار جنسی، برهنگی اجباری، شکنجه جنسی و موارد دیگر است. در گزارش دبیرکل سازمان ملل

هم (۲۰۲۴)، ۲۰۹ مورد خشونت ارتباطیافته با درگیری، ثبت شده است. بعضی گزارش‌ها از سوی نهادهای بین‌المللی، تجاوز جنسی را «استراتژی نظامی» توصیف کرده‌اند؛ به گونه‌ای که این خشونت به‌منظور ترساندن، تحقیر و کنترل جمعیت غیرنظامی اوکراینی به‌کار گرفته شده است. ثبت رسمی این خشونت‌ها هم چالش دارد؛ دولت اوکراین یک «سامانه ثبت تجاوز» راه‌اندازی کرده که به بازماندگان امکان ثبت موارد خشونت را می‌دهد تا بتواند برای دعاوی جبران خسارت استفاده شود. بررسی‌های بخش زنان سازمان ملل نشان می‌دهد که بسیاری از موارد تجاوز گزارش شده هنوز در فرآیند بررسی‌اند و تعداد واقعی بازماندگان ممکن است بسیار بیشتر از آمار رسمی باشد.

«آناستازیا»، عضو گروهی مخفی است که به زنان در کیف کمک می‌کنند. اوبه «هم‌میهن» می‌گوید از زمان شروع جنگ، در خانواده‌هایی که مردان به ارتش پیوسته‌اند، زنان مسئولیت اضافی تمام کارهای خانه و مراقبت از کودکان و بستگان سالمند را برعهده دارند و حملات شبانه طولانی و بی‌وقفه، تأثیر منفی بر سلامت‌شان دارد (به‌عنوان مثال، بی‌خوابی و اختلالات هورمونی). اومی‌گوید از سه‌سال پیش، شاهد تعداد زیادی از موارد تجاوز و خشونت بوده که توسط مردان غیرنظامی و همچنین نیروهای نظامی انجام شده است: «خشونت علیه زنان هنوز اغلب از سوی سیستم‌های قانونی و قضایی توجه کافی دریافت نمی‌کند و جنگ، بار اضافی بر این سیستم‌ها وارد کرده است. در مناطق اشغالی، هیچ سیستم حمایتی برای زنان اوکراینی وجود ندارد و ممکن است قربانیان خشونت اصلاً به مراحل قضایی دسترسی نداشته باشند.» آناستازیا می‌گوید، بوروکراسی سیستم قضایی، در روند بررسی و ایجاد تضمین‌های اجتماعی (مثلاً حمایت مالی در بحران، پناهگاه‌های امن برای زنان، دسترسی به مراقبت پزشکی و روانشناختی با کیفیت) ناتوان بوده است. اومی‌گوید پایان دادن به خصومت‌ها و تضمین امنیت در برابر حمله مجدد، فوری‌ترین نیازهای زنان اوکراین در حال حاضر است.

آناستازیا می‌گوید، زنان در سه‌سال گذشته در درگیری‌ها حمایت مسلحانه و بشردوستانه کرده‌اند: «پشتیبانی از نبردها، مأموریت‌های انسانی و حمایت از زنانی که در جوامع خط‌مقدم در فعالیت اجتماعی مشارکت دارند.» او می‌گوید ادامه برنامه‌های اجتماعی برای زنان تحت حفاظت موقت در کشورهای دیگر، حمایت بین‌المللی از بازماندگان تجاوز و خشونت نظامی، بازگرداندن کودکان آواره اوکراینی از قلمرو فدراسیون روسیه به مناطق امن یا خانواده‌هایشان مهمترین مواردی است که باید هرچه زودتر اجرایی شوند.

ترکیه: خشونت خانگی، دیجیتال و نهادی علیه زنان

ترکیه سال‌هاست با بحران جدی خشونت مبتنی بر جنسیت مواجه است. آمار زن‌کشی در حال افزایش است و این مسئله به‌عنوان یک معضل اجتماعی و ساختاری در نظر گرفته می‌شود. جنیش زنان در ترکیه نه تنها به‌شکل اعتراض اجتماعی فعال است، بلکه با استفاده از رسانه‌های اجتماعی و کار سازمان‌یافته، صدای بازماندگان خشونت را بلند کرده است.

پلتفرم «ما زن‌کشی‌ها را متوقف خواهیم کرد» (We Will Stop Femicides Platform) اعلام کرده، در سال ۲۰۲۴ تعداد زنانی که به‌دست مردان کشته شدند، به ۳۹۴ نفر رسید که بالاترین رکورد از زمان آغاز ثبت این آمار است. در شش‌ماه اول سال ۲۰۲۵ هم گزارش شده که ۱۳۶ زن توسط مردان در ترکیه کشته شده‌اند. بیش از ۹۰ درصد از این قتل‌ها در فضای خانوادگی رخ می‌دهد. فعالان حقوق زنان تأکید دارند که مجازات برای مرتکبان خشونت بسیار اندک است و گزارش پارلمان اروپا هم نگرانی از «تضعیف رعایت حقوق زنان» در ترکیه دارد. در یک روز، هفت زن در ترکیه توسط شریک فعلی یا سابق خود به قتل رسیدند؛ این مسئله توجه عمومی زیادی برانگیخت و زنان راهپیمایی‌هایی در این باره در خیابان‌هاشکل دادند.

«دنیز»، یکی از فعالان زن در ترکیه از سازمان‌دهندگان راهپیمایی‌ها در این کشور علیه زن‌کشی، از گردانندگان پلتفرم «ما زن‌کشی‌ها را متوقف خواهیم کرد» و اهل استانبول، به «هم‌میهن» می‌گوید زن‌کشی جدی‌ترین پیامد خشونت علیه زنان است که در ترکیه رایج است. به گفته او افزایش قابل توجهی در میزان مرگ‌های مشکوک زنان دیده شده است. خروج ترکیه از «کنوانسیون استانبول» در سال ۲۰۲۱، یکی از نقاط عطف بحرانی است که بسیاری آن را با تشدید خشونت علیه زنان مرتبط می‌دانند. دنیز می‌گوید خروج ترکیه از این کنوانسیون، اثرات گسترده‌ای در سطح ملی و بین‌المللی خواهدداشت. طبق گزارش پلتفرم «ما زن‌کشی‌ها را متوقف خواهیم کرد»، بعضی از زنان حتی با «دستور حمایت» (قانون ۶۲۸۴) زندگی بهبود پیدا نکرده؛ در سال ۲۰۲۴ تعدادی از زنانی که دستور حمایت داشتند، با وجود آن هم کشته شده‌اند. به گفته این فعال زنان، تداوم این خشونت بیش ازهم به ساختار اجتماعی به‌شدت پدرسالارانه برمی‌گردد. او در آخر به‌مناسبت روز جهانی مبارزه با خشونت علیه زنان، پیامی هم برای زنان منطقه دارد: «تمام ساحرگان آن بیرون: حامی یک‌دیگر باشید.»

«اسما یورتیلیر»، وکیل و عضو پلتفرم زنان برای برابری اهل نوشهیر ترکیه هم درباره تجربه زنان بازمانده خشونت خانگی یا جنسی در ترکیه به «هم‌میهن» می‌گوید، زنانی که در ترکیه بازمانده خشونت خانگی یا خشونت جنسی می‌شوند، هنگام مراجعه به پلیس یا سیستم قضایی معمولاً با مشکلات جدی مواجه می‌شوند و در طول روند تحقیقات و دادرسی، بازماندگان ممکن است بارها دچار تروما شوند: «در مراحل مختلف مانند اخذ اظهارات بازمانده یا انجام معاینات، سازماندهی و حرفه‌ای‌گری کافی هنوز بسیار محدود است.»

«اوزلم آلتیوک»، جامعه‌شناس فمینیست و عضو فعال در گروه‌های فمینیستی مانند «گروه پایش برابری زنان» (EŞİTİZ) و «پلتفرم زنان برای برابری» (EŞİK) اهل آدانا ترکیه است. او که